

Protokół nr 18/2016
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 18 stycznia 2016 r., godz. 16:15

BRM-DPP.0012.11.1.2016

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.

Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecni byli: radny Tomasz Hanczarek, radny Jacek Ossowski oraz radny Piotr Uhle .

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad posiedzenia:

I. Przyjęcie porządku obrad

II. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. Zatwierdzenia planu kontroli Komisji Rewizyjnej na 2016 rok - **druk nr 415/16**

III. Rozpoznanie wezwań i skarg:

1. Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Wrocław - **druk nr 418/16,**
2. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie skrzyżowania alei Dębowej i ulicy Ślężnej we Wrocławiu - **druk nr 419/16,**
3. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Jagodno II we Wrocławiu - **druk nr 420/16,**
4. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu (DOMAX) - **druk nr 450/16,**
5. Wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego(ul. Zwycięska 8 a) - **druk nr 421/16,**
6. Wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego (ul. Skwierzyńska, Jęczmienna) - **druk nr 422/16,**
7. Wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego (ul. Strzegomska , Jaworska) - **druk nr 442/16 ,**
8. Wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego - **druk nr 414/16,**
9. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 447/16,**
10. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 446/16,**

IV. Rozpatrzenie petycji

1. Rozpatrzenia petycji z dnia 16 listopada 2015 r w przedmiocie opracowania i przyjęcia uchwały w związku z art. 37 a ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - **druk nr 417/16,**

V. Sprawy bieżące:

1. pismo Rady Osiedla Biskupin - Sępolno - Dąbie - Bartoszowice w spr. opiniowania tzw. koncesji alkoholowych przez rady osiedli,
2. email Pana ... w sprawie rozpatrzenia konieczności podjęcia kroków zapewniających skutecznie bezpieczeństwo w ruchu drogowym na odcinku ul. Borowskiej.

3. wystąpienie pokontrolne Najwyższej Izby Kontroli na temat wyników kontroli przeprowadzonej w Straży Miejskiej Wrocławia

VI. Wolne wnioski

Ad. I Przewodniczący poprosił o zmianę porządku obrad, złożył wniosek o rozpatrzenie pkt IV jako drugiego. Komisja przyjęła w/w zmianę porządku obrad.

Ad. II. Komisja zapoznała się z petycją - **druk nr 417/16.**

Zreferował: Jacek Barski - Dyrektor Departamentu Architektury i Rozwoju.

Pismem z dnia 16 listopada 2015 r., p. (dalej: „Wnoszący petycję”) wniósł do Rady Miejskiej Wrocławia petycję, której przedmiot stanowiło „opracowanie i przyjęcie uchwały regulowanej w art. 37 a ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”. W myśl przywołanego przepisu, „rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane”. Wnoszący petycję motywował ją niską, w jego ocenie, jakością wrocławskiej przestrzeni publicznej, która stanowi wynik licznych, dużych i w sposób nieprzemyślanych usytuowanych nośników reklamowych. Zważył ponadto uwzględnienie w dokumentach, takich jak „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia” oraz „Wrocław w perspektywie 2020 plus”, potrzeb podjęcia działań naprawczych i regulacyjnych. Zaznaczył także, że do niedawna w krajowym porządku prawnym brakowało odpowiednich regulacji prawnych. Niemniej jednak, w dniu 11 września 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu. Powoływana ustawa, zdaniem Wnoszącego petycję, łącznie z uchwałą stanowiącą przedmiot petycji umożliwiłaby Prezydentowi Wrocławia zaprowadzenie porządku oraz podniesienie jakości życia we Wrocławiu.

Stanowisko w sprawie petycji, w imieniu Prezydenta Wrocławia, zajęła Koordynator Projektu Wystroju Planistycznego Miasta - p. Beata Urbanowicz. Zauważyła, że delegacja do wydania omawianej uchwały ma charakter fakultatywny. Oznacza to, że Rada Miejska Wrocławia ma możliwość, a nie obowiązek podjęcia uchwały w przedmiotowej sprawie. Potencjalne zapisy podjętej uchwały muszą być jednak zgodne z audytem krajobrazowym, na którego sporządzenie Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego ma czas do trzech lat.

Wskazano także, że podmioty zewnętrzne z branży reklamowej, które są reprezentowane przez Izbę Gospodarczą Reklamy Zewnętrznej, Izbę Gospodarczą Reklamy Wielkoformatowej oraz spółki Citiboard media i Clear Channel Poland wyraziły wolę udziału i wsparcia w procesie tworzenia uchwały. Mając na uwadze powyższe, wystąpiono do wskazanych podmiotów o przedstawienie preferencji lokalizacji oraz rozwiązań wielkościowych i materiałowych urządzeń reklamowych. Jak dotąd otrzymano jednak wyłącznie pismo od Izby Gospodarczej Reklamy Wielkoformatowej.

Podkreślono także fakt podejmowania przez Urząd Miejski Wrocławia działań mających na celu określenie zasad i warunków sytuowania reklam i nośników reklamowych w miejskiej przestrzeni publicznej, co ma miejsce od 2007 r. Wskazane działania przynoszą wymierny efekt, bowiem ilość nośników reklamowych usytuowanych w pasach dróg i na terenach gminnych została znacznie zredukowana. Zaznaczono również, że prawie 57% powierzchni Miasta obejmują miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, w których również wprowadzane są regulacje będące przedmiotem petycji. Co więcej, funkcjonuje również interdyscyplinarny, międzywydziałowy zespół Urzędu, który przygotował uchwałę mającą na celu ochronę i uporządkowanie historycznego centrum Wrocławia. Wiązało się to m.in. z wprowadzeniem szeregu regulacji służących ochronie krajobrazu (m.in. ustanowienie parku kulturowego), w tym przepisów dotyczących zasad umieszczania tablic, napisów i ogłoszeń reklamowych. Realizacja przepisów uchwały przyczyniła się ponadto do usunięcia

nośników niezgodnych z jej postanowieniami. Wskazano jednak, iż jest to praca żmudna, wymagająca zaangażowania wielu podmiotów, a także podejmowania działań miękkich oraz przeprowadzenia określonych postępowań administracyjnych.

W ocenie Komisji działania podejmowane w „ścisłym centrum Wrocławia” stanowiły wyłącznie przygotowanie do działań podejmowanych na szerszą skalę. Przyczyniły się jednak do zdobycia niezbędnego doświadczenia.

Podjęcie przez Radnych Rady Miejskiej Wrocławia uchwały określonej treści nie oznacza, iż jej zapisy przyniosą pożądane rezultaty, tj. zaprowadzą stan ładu i porządku przestrzennego. Wprowadzenie w życie postanowień uchwały wymaga bowiem każdorazowo podjęcia szeregu działań mających na celu ich realizację.

Dokonując oceny zasadności petycji należy nawiązać do szczegółowych regulacji prawnych określających tę kwestię. Artykuł 37a ust. 4 ustawy z dnia 23 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 199 ze zm.) stanowi, że uchwała stanowiąca przedmiot petycji jest aktem prawa miejscowego. Ustęp 5 cytowanego artykułu stanowi natomiast, że uchwała ta dotyczy całego obszaru gminy, z wyłączeniem terenów zamkniętych ustalonych przez inne organy niż ministra właściwego do spraw transportu. Z cytowanymi postanowieniami łączy się natomiast kwestia mocy obowiązującej aktów prawa miejscowego, które zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) są źródłami powszechnie obowiązującego prawa na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Oznacza to więc rozszerzenie zakresu terytorialnego obowiązywania określonych postanowień w stosunku do obowiązującego obecnie parku kulturowego, który łącznie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego obejmuje wyłącznie część obszaru Miasta Wrocławia. Mogłoby to być więc narzędzie bardziej efektywne.

Należy mieć jednak na uwadze wyrażenie zastosowane w ust. 1 omawianego artykułu, zgodnie z którym rada gminy *może* ustalić w formie uchwały. Przesądza to jednoznacznie o fakultatywności podjęcia działań, czyli o braku obowiązku Rady Miejskiej Wrocławia do uchwalenia przedmiotowego aktu. Oznacza to, że żaden podmiot zewnętrzny nie posiada instrumentów prawnych egzekwowania omawianego działania.

Zasadne wydaje się również twierdzenie, iż wprowadzenie do porządku prawnego określonej regulacji nie oznacza, niejako mechanicznego, rozwiązania istniejącego problemu. Każdorazowo wymaga się bowiem podjęcia określonych działań wykonawczych, mających na celu autorytatywną konkretyzację wprowadzonych w uchwale norm. Konieczne bywa również konsekwentne egzekwowanie tychże norm. Mogłoby to również nastąpić poprzez realizację już istniejących norm prawa.

Komisja uznała petycję za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 5, przeciw - 0, wstrzymało się - 1 Radny) postanowiła wnioskować za nieuwzględnieniem petycji.**

Ad. III Następnie Komisja **zaopiniowała projekt uchwały w sprawie zatwierdzenia planu kontroli Komisji Rewizyjnej na 2016 rok – druk nr 415/16**

Komisja postanowiła w głosowaniu **(za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie pozytywnie zaopiniować projekt uchwały.**

AD. IV 1. Komisja zapoznała się ze **skargą** Państwa (dalej: Skarżący) do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr XLIX/695//98 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 27 lutego 1998 r., w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Wrocław (dalej: „Uchwała”) - **druk nr 418/16.**

Zdaniem Skarżących w/w uchwała została podjęta z naruszeniem interesu prawnego Skarżących wskutek nieuwzględnienia przez radę Miejską Wrocławia przepisu art. 68 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami w treści ww

uchwały.

Wskazany przepis ustawy przewiduje możliwość udzielenia przez organ bonifikaty od ceny nieruchomości sprzedawanej w trybie bezprzetargowym w przypadku, gdy nieruchomość jest przeznaczona lub wykorzystywana na cele mieszkaniowe, a zaskarżona uchwała Rady miejskiej Wrocławia nie uznała za uzasadnione udzielenie bonifikaty w takim przypadku.

Przepis art. 68 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami ma charakter fakultatywny. Rada Miejska określając w uchwale zasady gospodarowania nieruchomościami komunalnymi miała prawo, wynikające wprost z przywołanego przepisu, nie wprowadzać przepisu przewidującego udzielenie bonifikaty od ceny nabycia nieruchomości w przypadku opisanym w art. 68 ust. 1 pkt. 10 ustawy, tj. gdy nabywana nieruchomość jest nieruchomością przyległą przeznaczoną lub wykorzystywana na cele mieszkaniowe. Komisja podkreśliła, że w § 10 przewidziano możliwość rozłożenia na raty ceny nieruchomości sprzedawanej w drodze bezprzetargowej, z którego to rozwiązania mogą skorzystać Skarżący.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 2, przeciw - 0, wstrzymało się - 3 Radnych) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.**

Ad. 2. Komisja zapoznała się ze skargą z dnia 29 grudnia 2015 r. Orange Polska Spółka Akcyjna (dalej: Skarżący) na uchwałę o nr X/189/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 maja 2015r., w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie skrzyżowania alei Dębowej i ulicy Ślężnej we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”) - **druk nr 419/16.**

Zreferował: A. Piorun – Zastępca Dyrektora Biuro Rozwoju Wrocławia

Odnosząc się do zarzutów Skarżącego, należy wskazać, że uchwalenie Planu Miejsowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami Ustawy oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt Planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu. Odnosząc się do zarzutu Wzywającego należy zaznaczyć, że „termin „co najmniej 21 dni”, o którym mowa w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w odniesieniu do wymogu wyłożenia planu pod konsultacje społeczne, ma charakter szczególny. Nie jest to termin prawa procesowego, a jego istotą jest stworzenie obywatelom możliwości zapoznania się z projektowaną regulacją prawną” (Rozstrzygnięcie Nadzorcze Wojewody Opolskiego z dnia 17 listopada 2010 r., sygn.: IG.VI.NC.7042-240/10). W określonym terminie Skarżący skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zgłoszenia wniosków, które częściowo zostały uwzględnione oraz uwagi do projektu, która zarówno przez Prezydenta jak i Radę Miejską nie została uwzględniona. Przedmiotowa uwaga, mimo jej nieuwzględnienia, została poddana uprzedniej, wnikliwej analizie. Nieuwzględnienie w Miejscowym Planie uwagi Skarżącego nie może być jednak uznane za „brak należytego rozpatrzenia uwag”. Została one bowiem poddana merytorycznej analizie.

Reasumując, zarzuty Skarżącego sprowadzają się w większości do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości. Jednak nawet najszerze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględnego. Może doznawać szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Ustawodawca dopuścił jednak wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktów prawa miejscowego, w tym przepisami Uchwały Rady Miejskiej. Uwzględniając powyższe Komisja uznała, że uchwała o nr X/189/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 maja 2015r., w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie skrzyżowania alei Dębowej i ulicy Ślężnej we Wrocławiu nie doprowadziła do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty Skarżącego są nieuzasadnione.

Zarzuty nie znajdują podstaw prawnych, a Skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa, w szczególności dotyczących szeroko rozumianego prawa własności.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła za oddaleniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 3 Komisja zapoznała się ze skargą Polkomtel Sp. z o. o. na uchwałę nr XII/263/07 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 września 2007 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Jagodno II we Wrocławiu - **druk nr 420/16**

Zreferował: A. Piorun – Zastępca Dyrektora Biuro Rozwoju Wrocławia

Projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Jagodno II we Wrocławiu został opracowany na podstawie uchwały Nr LI/3157/06 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18 maja 2006 roku. Przedmiotowy plan nie narusza ustaleń *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia*, przyjętego uchwałą Nr LIV/3249/06 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 6 lipca 2006 r. (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia Nr 8, poz. 253), wraz ze zmianą przyjętą uchwałą nr L/1467/10 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 20 maja 2010 r. (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia Nr 5, poz. 116).

Procedura planistyczna była zrealizowana zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.).

Skarga dotyczy zapisów § 5 pkt 10, § 16 ust 3 pkt 2, § 18 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz § 22 ust. 3 pkt 2 i 3 planu, ograniczających obszar lokalizowania i wysokość wolnostojących konstrukcji wsporczych pod anteny oraz zapisów ograniczających wysokość konstrukcji wsporczych anten umieszczonych na budynkach.

Strona Skarżąca zarzuca, że plan, poprzez wprowadzenie zapisów regulujących lokalizowanie urządzeń telekomunikacyjnych, narusza art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu usług i sieci telekomunikacyjnych oraz ogranicza chronioną konstytucyjnie swobodę działań gospodarczych, przekraczając granice władztwa planistycznego.

Ograniczenia w lokalizowaniu urządzeń telekomunikacyjnych wynikają między innymi z art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 27 marca 2003 roku, w którym ustawodawca wskazuje na potrzebę uwzględnienia w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „wymagań ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury” oraz „walorów architektonicznych i krajobrazowych”. Jednocześnie w art. 1 ust. 2 pkt 10 tej ustawy wskazuje na potrzebę uwzględnienia „potrzeb w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych” oraz art. 1 ust. 2 pkt 9 nakłada obowiązek uwzględnienia „potrzeb interesu publicznego”, którym, w rozumieniu tej ustawy, jest uogólniony cel dążeń i działań, uwzględniających zobiektywizowane potrzeby ogółu społeczeństwa lub lokalnych społeczności, związanych z zagospodarowaniem przestrzennym.

W planach miejscowych muszą być wyważone wymagane konstytucyjnie i ustawowo aspekty, zapewniając jednocześnie rozwój przestrzenny zgodny z wymogami ładu przestrzennego i zrównoważonego rozwoju oraz możliwość rozwoju infrastruktury.

Komisja zwróciła uwagę na fakt, że przywołany w skardze art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu i rozwoju usług sieci telekomunikacyjnych z 7 maja 2010 roku, nie stoi w sprzeczności z zapisami przedmiotowego planu miejscowego oraz nie przekracza granic władztwa planistycznego gminy, ustawowo umocowanego. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lutego 2006 r. (II OSK 1063/05) „Stosownie do regulacji art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, w tym prawa własności mogą być ustanawiane tylko wtedy gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i wolności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ingerencja w sferę prawa własności musi zatem pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej

proporcji do ww. celów, dla osiągnięcia których ustanawia się określone ograniczenia, przy czym ograniczenia te winny być dokonane wyłącznie w formie przepisów ustawowych. Takimi przepisami ustawowymi były regulacje (...) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r., o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm.)". Upoważniała ona gminy, tak jak to zresztą czyni aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199 ze zm.), do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w których gminy ustalają przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu (art. 2 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), w konsekwencji ograniczając sposób wykonywania prawa własności. „Ograniczenia wykonywania prawa własności wynikające z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są prawnie dopuszczalne”.

Zgodnie z zapisami art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu i rozwoju usług sieci telekomunikacyjnych plan miejscowy „nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej”. Pomimo tego, że ustawa ta weszła w życie kilka lat po uchwaleniu planu, jego zapisy nie uniemożliwiają lokalizacji tego typu inwestycji, a jedynie określają zasady na jakich mogą być one realizowane.

Zgodnie z ustaleniami § 18 ust. 3 pkt 2 plan na terenie 7.U dopuszcza lokalizację wolnostojących konstrukcji wsporczych pod anteny o wysokości do 25 metrów (blisko dwa razy wyższej od maksymalnej dopuszczanej wysokości zabudowy. Zapis ten daje możliwość lokalizowania urządzeń telekomunikacyjnych o wysokości do 20 metrów od poziomu terenu.

W tej sytuacji bezspornie stwierdzić można, że przedmiotowy plan nie wprowadza bezwzględnego zakazu lokalizowania urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Zapisy planu umożliwiają więc lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej.

Nieprawdą jest zatem stwierdzenie Skarżącej, jakoby przedmiotowy plan wprowadzał generalny zakaz lokalizowania wolnostojących konstrukcji wsporczych pod anteny i jednocześnie naruszał przepisy ustawy o wspieraniu i rozwoju usług sieci telekomunikacyjnych.

Wnioskowane uchylenie wszystkich zapisów planu dotyczących konstrukcji wsporczych pod anteny spowodowałoby nie tyle usunięcie naruszenia art. 46 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, ale naruszyłoby przywołane art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 5 Konstytucji RP (który mówi o potrzebie kierowania się zasadą zrównoważonego rozwoju w celu zapewnienia podstawowych praw obywatelom) wprowadzając pełną dowolność w lokalizowaniu dominant przestrzennych o nieograniczonych gabarytach i wysokości w obszarze istniejącego osiedla zabudowy mieszkaniowej wielo- i jednorodzinnej.

Osiedle Jagodno we Wrocławiu w całości objęte jest planami miejscowymi, dzięki czemu możliwe jest utrzymanie na nim dopuszczanej w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oraz średniowysokiej zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej (na nie więcej niż 20% obszaru zespołu urbanistycznego). Dominacja funkcji mieszkaniowej w tej części miasta oraz jej skala stoją w oczywistej sprzeczności z lokalizowaniem na tym obszarze anten o wysokościach kilkukrotnie przekraczających wysokość zabudowy. Nie ma bowiem wątpliwości, że sytuowanie masztów o nieograniczonej wysokości na kameralnych budynkach wielorodzinnych oraz masztów wolnostojących pomiędzy zabudową mieszkaniową spowoduje konflikty natury społecznej, przestrzennej, ekonomicznej i funkcjonalnej, co z kolei nie spełnia konstytucyjnego i ustawowego wymogu uwzględniania ładu przestrzennego i zasad zrównoważonego rozwoju oraz godzi w interes publiczny. Komisja uznała przedmiotową skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła za oddaleniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 4 Komisja zapoznała się ze skargą na uchwałę nr LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu - **druk nr 450/16.**

Zreferował: A. Piorun – Zastępca Dyrektora Biuro Rozwoju Wrocławia

Zgodnie ze *Studium...* granice planu obejmują obszar położony w zespole urbanistycznym nadrzecznym *Dolina Ślęzy II*. Jedynie objęty planem fragment ulicy Pilczyckiej znajduje się w zespole urbanistycznym mieszkaniowym wielorodzinnym *Kozanów*.

Procedura planistyczna była zrealizowana zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.).

Z dokumentów załączonych przez firmę Domax Development Sp. z o.o. Sp. kom. wynika, że dnia 21 lipca 2015 roku Pan [imię] sprzedał działkę [nr], obręb Pilczyce wraz z rozpoczętą budową firmie Domax Development Sp. z o.o. Sp. kom. Firma dostarczyła również wypisy z Krajowego Rejestru Sądowego Przedsiębiorców, z których wynika że Pan [imię] jest współnikiem i komandytariuszem w firmie Domax Development Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa i że posiada 99 udziałów w firmie Domax Development Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Należy nadmienić, że Pan [imię] zaskarżył uchwałę Nr LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu. Sprawa toczyła się w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu pod sygnaturą akt II S.A./Wr 378/15. Skarga została oddalona przez sąd pierwszej instancji.

Pismem złożonym w dniu 6 listopada 2015 roku Domax Development Sp. z o.o. Sp. kom. wezwała do usunięcia naruszenia prawa. W odpowiedzi na złożone wezwanie Rada Miejska Wrocławia podjęła na sesji w dniu 26 listopada 2015 r. uchwałę Nr XVIII/369/15, nie uwzględniającą wezwania spółki Domax Development.

Pismem złożonym w dniu 11 stycznia 2016 r. Domax Development Sp. z o.o. Sp. kom. (dalej: Skarżący) złożyła skargę na uchwałę Nr LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 r.

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej Uchwały w całości, ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej Uchwały w całości - stwierdzenie nieważności zaskarżonej Uchwały w części obejmującej ustalenia dla terenu oznaczonego w części graficznej Planu Miejsowego symbolem U oraz załącznika graficznego Planu Miejsowego w zakresie ww. obszaru, oraz zasądzenie od Organu administracyjnego na rzecz Skarżącej kosztów postępowania według norm prawem przypisanych.

Ustalenia *miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu* nie naruszają ustaleń *Studium...* Ustalenia *Studium...* w odniesieniu do przedmiotowego zespołu urbanistycznego zostały szczegółowo przeanalizowane pod względem występujących zapisów.

Ustalenia przedmiotowego planu pozwalają na integrację różnych założeń urbanistycznych na styku różnych zespołów urbanistycznych zgodnie z zapisami *Studium...* Lista ustalonych przeznaczeń i ustalenia dotyczące ukształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu w *miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu* były konsekwencją analiz uwarunkowań przestrzennych oraz zapisów określonych w *Studium...*

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła za oddaleniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 5 Komisja zapoznała się ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego stwierdzające nieważność

§ 4 ust. 1 pkt. 10 oraz § 14 ust. 1 pkt. 9 uchwały nr XVIII/359/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie nieruchomości położonej przy ul. Zwycięskiej 8 a we Wrocławiu-**druk nr 421/16.**

Zreferował: A. Piorun – Zastępca Dyrektora Biuro Rozwoju Wrocławia

Zgodnie z treścią rozstrzygnięcia nadzorczego nr. NK-N.4131.155.52.2015.GD z dnia 23 grudnia 2015 r. Wojewoda stwierdził nieważność § 4 ust. 1 pkt. 10 oraz § 14 ust. 1 pkt. 9 uchwały Rady Miejskiej. Uchylone przez Wojewodę ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie naruszają ogólnych zasad i intencji planu, pomimo wyeliminowania dopuszczenia dróg z zakresu przeznaczeń terenu z uwagi na brak określenia ich parametrów, przy jednoczesnym pozostawieniu pozostałych przeznaczeń, a więc obiektów do parkowania oraz ciągów pieszych.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła za niewnoszeniem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.**

Ad. 6 Komisja zapoznała się ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego stwierdzające nieważność § 4 ust. 1 pkt. 10 oraz § 19 ust. 1 pkt. 7 uchwały nr XVIII/358/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Skwierzyńskiej i Jęczmiennej we Wrocławiu – **druk nr 422/16.**

Zreferował: A. Piorun – Zastępca Dyrektora Biuro Rozwoju Wrocławia

Zgodnie z treścią rozstrzygnięcia nadzorczego nr. NK-N.4131.155.51.2015.GD z dnia 29 grudnia 2015 r. Wojewoda stwierdził nieważność § 4 ust. 1 pkt. 10 oraz § 19 ust. 1 pkt. 7 uchwały Rady Miejskiej. Uchylone przez Wojewodę ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie naruszają ogólnych zasad i intencji planu, pomimo wyeliminowania dopuszczenia dróg wewnętrznych dopuszczonych w ramach przeznaczenia terenu 1MW z uwagi na brak określenia ich parametrów przy jednoczesnym, pozostawieniu pozostałych przeznaczeń.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0) jednogłośnie postanowiła za niewnoszeniem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego**

Ad. 7 Komisja zapoznała się ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego stwierdzające nieważność § 4 ust. 2 pkt. 4 lit. B, § 18 ust. 2 pkt. 16 we fragmencie „droga wewnętrzna lub” uchwały nr XVIII/360/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Strzegomskiej i Jaworskiej oraz linii kolejowej we Wrocławiu – **druk nr 442/16.**

Zreferował: A. Piorun – Zastępca Dyrektora Biuro Rozwoju Wrocławia

Zgodnie z treścią rozstrzygnięcia nadzorczego nr. NK-N.4131.155.53.2015.GD z dnia 4 stycznia 2016 r. Wojewoda stwierdził nieważność § 4 ust. 2 pkt. 4 lit. B, § 18 ust. 2 pkt. 16 we fragmencie „droga wewnętrzna lub” uchwały Rady Miejskiej. Uchylone przez Wojewodę ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie naruszają ogólnych zasad i intencji planu, pomimo wyeliminowania dopuszczenia dróg wewnętrznych z zakresu grupy kategorii z uwagi na brak określenia ich parametrów, przy jednoczesnym pozostawieniu pozostałych przeznaczeń: obiektów do parkowania, ciągów pieszych, ciągów rowerowych i ciągów pieszo-rowerowych.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0) jednogłośnie postanowiła za niewnoszeniem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.**

Ad. 8 Komisja zapoznała się ze skargą na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego nr NK-N.4131.155.56.2015.GD1 z dnia 17 grudnia 2015 r., stwierdzające nieważność § 10 ust. 1 pkt 2 oraz § 11 załącznika do uchwały Nr XVIII/353/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie nadania statutu Miejskiej Biblioteki Publicznej we Wrocławiu – **druk nr 414/16**
Zreferował: Maciej Piątkowski, Biuro Prawne UM.

Organ nadzoru stwierdził podjęcie § 10 ust. 1 pkt 2 oraz § 11 załącznika do uchwały z istotnym naruszeniem art.11 ust. 3 w związku z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach. W rezultacie organ nadzoru stwierdził nieważność powyższych przepisów uchwały.

Nieważność § 10 ust. 1 pkt 2 uchwały organ nadzoru stwierdził tylko i wyłącznie ze względu na równoczesne stwierdzenie nieważności § 11 uchwały, uznając dalsze istnienie § 10 ust. 1 pkt 2 za bezprzedmiotowe.

Unieważniony przez organ nadzoru § 11 uchwały stanowi, że:

„1. Biblioteka może, na zasadach zgodnych z obowiązującym prawem, prowadzić jako dodatkową działalność w zakresie:

- 1) wypożyczania, najmu, dzierżawy i sprzedaży posiadanych składników majątkowych;
- 2) produkcji i sprzedaży wydawnictw książkowych, audiowizualnych, multimedialnych, map, planów, zdjęć oraz innych publikacji i materiałów bibliotecznych;
- 3) promocji i reklamy;
- 4) projekcji filmów;
- 5) organizacji spotkań i wystaw;
- 6) usług transportowych związanych z przewozem osób i rzeczy;
- 7) usług konserwacji i introligatorskich;
- 8) usług kserograficznych, przegrywania, skanowania i nagrywania materiałów bibliotecznych na urządzenia mobilne;
- 9) organizacji wizyt metodycznych, przeprowadzania staży;
- 10) sprzedaży dzieł i utworów powstałych w związku z realizacją zadań statutowych.

2. Dodatkowa działalność nie może ograniczać ani utrudniać wykonywania zadań statutowych Biblioteki a środki uzyskane z jej prowadzenia mogą być wykorzystane wyłącznie na realizację zadań statutowych Biblioteki.”.

Zgodnie z art. 2 ustawy o bibliotekach, w zakresie nieuregulowanym tą ustawą, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Należy uznać, że to odpowiednie stosowanie dotyczy właśnie kwestii wykonywania zadań (działalności) innych niż zadania biblioteczne, wskazane w ustawie. Zgodnie natomiast z art. 3 ust. 3 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy dotyczącymi organizowania i prowadzenia działalności kulturalnej oraz przepisami o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, stosuje się przepisy o prowadzeniu działalności gospodarczej. Z kolei, zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 6 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, statut instytucji kultury zawiera postanowienia dotyczące prowadzenia działalności innej niż kulturalna, jeżeli instytucja zamierza działalność taką prowadzić.

Z powyżej regulacji wynika, że instytucja kultury może prowadzić działalność inną niż działalność kulturalna, która stanowi jej istotę. Tą inną działalnością może być działalność gospodarcza. O rodzaju i zakresie tej innej działalności przesądza statut instytucji kultury.

Powyższą argumentację podzielił Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu, w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r. (sygn. Akt III SA/Wr 46/13), uchylając rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego. (...)

Zdanie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 września 2013 r. (sygn. Akt II OSK 1698/13) (...)

Naczelny Sąd Administracyjny uznał także za prawidłowe stanowisko Sądu I instancji, że zakwestionowane przez Wojewodę Dolnośląskiego postanowienia statutu biblioteki, przewidujące możliwość prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie „usług ksero, usług komputerowych, prowadzenia intrologatorni, sprzedaży napojów gorących, udostępnienia miejsca na reklamy, udostępniania internetu, czy sprzedaży artykułów użytku kulturalnego, dzieł twórców, z której dochody przeznaczone byłyby na cele statutowe tej Biblioteki, znajdują oparcie w obowiązujących przepisach prawa”.

Należy zgodzić się ze zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z którym „powyższe pozwala na przyjęcie, że biblioteka może dodatkowo prowadzić inną, niż wymienioną w art. 4 ustawy o bibliotekach, działalność i czerpać z niej zyski, przy założeniu, że nie będzie ona kolidowała z realizacją podstawowych celów tej instytucji”.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymało się – 0) **jednogłośnieawnioskowała za wniesieniem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.**

Ad. 9 Komisja zapoznała się ze skargą na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 447/16.**

Zreferowała: Jolanta Żurawska - Dyrektor Wydziału Lokali Mieszkalnych UM.

Pismem z dnia 29 grudnia 2015 r., adw. Rajmund Kietliński, działając w imieniu i na rzecz p. (dalej: „Skarżąca”), złożył „wniosek o zbadanie stanu sprawy w trybie nadzoru nad Prezydentem Wrocławia, stanowiący w istocie skargę na Prezydenta Wrocławia (dalej: „Prezydent”). Przedmiotem skargi była bezczynność Prezydenta w zakresie zawarcia ze Skarżącą umowy najmu lokalu zamiennego, położonego przy ul. Kazimierza Wielkiego we Wrocławiu. Zaznaczono, że decyzja o przyznaniu Skarżącej lokalu zamiennego została wydana w lipcu 2014 r., jak dotąd nie podjęto jednak żadnych czynności mających na celu zakończenie niniejszej sprawy. Zarzucono również przewlekłe organizowanie remontu w/w lokalu, do którego przeprowadzenia zobowiązała się Gmina Wrocław. Wskazano, że w efekcie powyższego Skarżąca pozostaje „bez dachu nad głową”, a brak załatwienia sprawy przez tak długi okres czasu powoduje nadmierną uciążliwość dla Skarżącej i Jej najbliższej Rodziny.

Odpowiedzi na skargę udzielił, w imieniu Prezydenta Wrocławia, Wiceprezydent Adam Grehl. Wskazał, że propozycja zawarcia umowy najmu przedmiotowego lokalu, jako lokalu zamiennego, została złożona Skarżącej w 2014 r., w związku z wykwaterowaniem mieszkańców budynku położonego przy ul. Kniaziewiczza we Wrocławiu. Wobec zgody Skarżącej na przyjęcie wskazanego lokalu, przekazanie go do zasiedlenia i zawarcie umowy najmu nastąpi po wykonaniu remontu w/w mieszkania na koszt Gminy. Remonty lokali są jednak dokonywane sukcesywnie, z uwzględnieniem stopnia ich pilności i zasobów finansowych Gminy, które pozostają niewystarczające w stosunku do istniejących w tym zakresie potrzeb. Mając na uwadze powyższe, w pierwszej kolejności są remontowane lokale zamienne przeznaczone na potrzeby wykwaterowań osób zajmujących mieszkania, których stan techniczny stwarza zagrożenie życia i zdrowia lokatorów. Poza sytuacjami pilnych wykwaterowań, przy przystępowaniu do realizacji prac remontowych, uwzględniany jest termin złożenia propozycji lokalu, tak by w miarę możliwości najpierw remontowane były lokale wskazane wcześniej. Poza lokalami zamiennymi, Gmina zobowiązana jest ponadto do zapewniania również wyremontowanych lokali socjalnych osobom uprawnionym do nich w oparciu o prawomocne wyroki sądu o eksmisji bądź zakwalifikowanym do otrzymania takiego lokalu z tytułu pozostawania w niedostatku, co bardzo często wiąże się nie tylko z trudną sytuacją materialną, ale i bezdomnością lub skrajnie trudną sytuacją mieszkaniową.

Zaznaczył również, że obiektywne okoliczności nie pozostają bez znaczenia dla okresu czasu, jaki upływa od dokonania wyboru i akceptacji propozycji mieszkania przez osobę uprawnioną, do dnia przekazania jej go do zasiedlenia. Okoliczności te można odnieść również do sprawy remontu lokalu zamiennego położonego przy ul. Kazimierza Wielkiego we Wrocławiu. Udzielający odpowiedzi na skargę podniósł ponadto, że biorąc pod uwagę dobiegające końca wykwaterowanie mieszkańców budynku przy ul. Kniaziewiczza oraz

okres oczekiwania Skarżącej, w październiku ubiegłego roku ustalono z zarządcą nieruchomości, iż remont lokalu Skarżącej jest „pilny i priorytetowy”. Podjęcie przedmiotowych prac nastąpi już w bieżącym roku. Musi to być jednak poprzedzone przeprowadzeniem procedury przetargowej, mającej na celu wyłonienie wykonawcy.

Dokonując oceny zasadności analizowanej skargi, Komisja stwierdziła, że w przedmiotowej sprawie nie nastąpiła bezczynność organu. Prezydent Wrocławia podjął bowiem będące w jego kompetencji działania mające na celu zawarcie w/w umowy ze Skarżącą oraz dążył do wykonania remontu wskazanego lokalu zamiennego. Wydłużający się okres jej zawarcia nie wynika jednak z subiektywnych, nieweryfikowalnych przyczyn czy też złej woli organu. Jest natomiast spowodowany obiektywnymi przyczynami, leżącymi poza sferą wpływu Prezydenta Wrocławia, tj. niewystarczającymi zasobami finansowymi Gminy Wrocław, koniecznością wydatkowania środków pieniężnych również na inne cele, w tym remont lokali zamiennych, których stan techniczny stwarza zagrożenie dla życia i zdrowia. Dodatkowym czynnikiem zewnętrznym i niezależnym od organu, wpływającym jednakże na okres oczekiwania na zawarcie omawianej umowy jest liczba osób ubiegających się o zawarcie takich umów.

Mając więc na względzie także uznanie sprawy remontu lokalu, który zostanie przydzielony Skarżącej, za pilny i priorytetowy oraz znaczący wpływ czynników zewnętrznych w przedmiotowej sprawie, Komisji uznała skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania** (za - 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) **jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 10 Komisja zapoznała się ze skargą na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 446/16.**

Zreferował: Andrzej Wąsik - Dyrektor Wydziału Środowiska i Rolnictwa,

Pismem z dnia 16 grudnia 2015 r., uzupełnionym w dniu 4 stycznia 2016 r. Pan : działając w imieniu i na rzecz współwłaścicieli garaży przy ul. Słubickiej we Wrocławiu (dalej: „Skarżący”), złożył skargę na Prezydenta Wrocławia (dalej: „Prezydent”). Przedmiotem skargi była bezczynność Prezydenta w zakresie udzielenia odpowiedzi na pismo Skarżącego z dnia 25 września 2015 r. (data wpływu do Urzędu Miejskiego Wrocławia), zawierające wnioski:

- 1) przeprowadzenia przez Prezydenta kontroli realizacji obowiązków określonych w art. 5 ust. 1-4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przez zarządcę nieruchomości YARD sp. z o.o. z siedzibą przy ul. Dmowskiego 15D we Wrocławiu;
- 2) w przypadku stwierdzenia niewykonania w/w obowiązków, wydanie decyzji nakazującej ich wykonanie;
- 3) skierowanie, w ramach postępowania w sprawach o wykroczenie, wniosku do Policji o ukaranie w/w zarządcy nieruchomości, tytułem niewykonywania obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 omawianej ustawy.

Skarżący zaznaczył, że mimo upływu terminu udzielenia odpowiedzi określonego przepisami prawa, Prezydent nie udzielił jakiejkolwiek odpowiedzi na złożone przez Skarżącego pismo.

Odpowiedzi na skargę, w imieniu Prezydenta Wrocławia, udzielił Dyrektor Wydziału Środowiska i Rolnictwa Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”). Wskazał, że w dniu 2 czerwca 2015 r. do Wydziału Środowiska i Rolnictwa wpłynęło pismo Skarżącego w sprawie zmiany lokalizacji miejsc zbierania odpadów, którego załącznik stanowiła „Koncepcja usytuowania miejsc zbiórki odpadów stałych (dalej: „mzo”) z gospodarstw domowych budynków wielorodzinnych przy ul. Głogowskiej numery parzyste i 22-28 oraz Słubickiej numery nieparzyste 13-27, opracowana przez Skarżącego. Przedmiotowe pismo, ze względu na brak kompetencji do jego rozpatrzenia, zostało przekazane zgodnie z właściwością Zarządowi Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: „ZZK”) pismem z dnia 5 czerwca 2015 r. z prośbą o załatwienie sprawy i poinformowanie Skarżącego.

Pismem z dnia 13 lipca 2015 r. ZZK wystąpił do Y.A.R.D. Sp. z o.o., zarządcy

wymienionych wyżej nieruchomości (dalej: „Y.A.R.D.”), z propozycją zmiany lokalizacji miejsca zbierania odpadów, o czym poinformowano Skarżącego oraz Wydział Środowiska i Rolnictwa UMW (dalej: „WSR”). Dyrektor zauważył również, że w dniu 29 września 2015 r. do WSR wpłynęło kolejne pismo Skarżącego w przedmiotowej sprawie. Także i to pismo przekazano zgodnie z właściwością ZZK, pismem z dnia 23 października 2015 r., z prośbą o rozpatrzenie oraz poinformowanie Skarżącego.

Pismem z dnia 23 października 2015 r. ZZK poinformowało Skarżącego o spotkaniu przedstawicieli ZZK oraz Y.A.R.D., które odbyło się w dniu 21 września 2015 r. oraz o poczynionych na nim ustaleniach, tj. uzgodnieniach dotyczących przesunięcia mzo Słubicka 19a w głąb wnętrza w odległości 3m od granicy garaży. Dyrektor zaznaczył ponadto, że wizja przeprowadzona w terenie w dniu 4 stycznia 2016 r. przez pracownika WSR potwierdziła wyznaczenie i usytuowanie nowej lokalizacji mzo. Podczas wizji nie stwierdzono również gromadzenia odpadów gabarytowych przy garażach ani niewłaściwego stanu porządkowego miejsca zbierania odpadów. Zauważył ponadto, że w dniu 21 grudnia 2015 r. do WSR wpłynęło bezpośrednio pismo Skarżącego, na które, pismem z dnia 11 stycznia 2016 r. udzielono odpowiedzi Skarżącemu.

Dokonując oceny zasadności skargi, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności oraz kontekst sprawy, w której zarzucane zaniechania mogły mieć miejsce. Jak wskazano w odpowiedzi na skargę, przedmiotowa sprawa została wszczęta na skutek pisma Skarżącego z dnia 2 czerwca 2015 r., zawierającego prośbę dotyczącą „zdyscyplinowania Zarządu Nieruchomościami Sp. Y.A.R.D. oraz skuteczną zmianę miejsca zbiórki odpadów (m.z.o.)” dla w/w nieruchomości. Przedmiotowe pismo zostało przekazane zgodnie z właściwością do ZZK, o czym poinformowano Skarżącego. ZZK podjęło z kolei określone prawem działania, mające na celu zdyscyplinowanie Y.A.R.D. oraz pouczyło jednocześnie o konsekwencjach niezastosowania się do pouczeń oraz o możliwości jednostronnego wypowiedzenia umowy dzierżawy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. ZZK zobowiązało również Y.A.R.D. do udzielenia informacji o podjętej decyzji dotyczącej lokalizacji miejsca zbiórki odpadów, z którego korzystają przedmiotowe nieruchomości, zakreślając dodatkowo termin jej dostarczenia na konkretny dzień. Jak wynika z dokumentacji sprawy, Y.A.R.D. nie udzielił jednak wnioskowanych informacji. O wystosowaniu omawianego pisma poinformowano również Skarżącego.

Mimo informowania Skarżącego na bieżąco o stanie sprawy, wyraził on jednak niezadowolenie w piśmie z dnia 24 września 2015 r. Odpowiadając na wskazane pismo, pismem z dnia 23 października 2015 r., prowadzący sprawę ZZK, przesłał Skarżącemu informację dotyczącą działań podjętych w sprawie. Przedmiotowym pismem przekazano więc Skarżącemu informację dotyczącą spotkania ZZK z przedstawicielami Y.A.R.D. na którym ustalono przesunięcie mzo Słubicka 19 a w głąb wnętrza w odległości 3m od działki garaży. Zaznaczono również, że Dział Zasobów i Dzierżaw ZZK przesłał Y.A.R.D. propozycję umowy dzierżawy wraz z porozumieniem o rozwiązaniu poprzednich umów. Dodatkowo, pismem z dnia 11 stycznia 2016 r. Skarżący został poinformowany przez WSR o bieżącym przekazywaniu korespondencji przez wskazany wydział do ZZK oraz o przeprowadzonych „kolejnych [już] oględzinach nieruchomości, w trakcie których nie stwierdzono obecności odpadów wielkogabarytowych na przedmiotowej nieruchomości, tj. na działce zabudowanej garażami przy ul. Słubickiej 19 a, b” we Wrocławiu.

Mając więc na uwadze liczne działania podejmowane w przedmiotowej sprawie, zarówno przez WSR oraz ZZK oraz bieżące, zgodne z przepisami prawa informowanie Skarżącego o podejmowanych działaniach i przeprowadzanych czynnościach, zarzuty wskazane w skardze Komisji uznała skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za - 6 , przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. V. Sprawy bieżące:

1. pismo Rady Osiedla Biskupin - Sępólno - Dąbie - Bartoszowice w spr. opiniowania tzw. koncesji alkoholowych przez rady osiedli.

Zreferowała Kornelia Kasprzyk - Zastępca Dyrektora Wydziału Zdrowia.

P. Kornelia Kasprzyk wyjaśniła, że zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 106 § 3) Komisja ds. Rozwiązywania Problemów Alkoholowych ma obowiązek zajęcia stanowiska w terminie dwóch tygodni, podczas gdy Rady Osiedla mają 21 dni na przesłanie opinii do Działu Zezwoleń Wydziału Zdrowia. Z powyższych względów nie jest możliwe, aby w/w Komisja czekała z wydaniem opinii na stanowisko Rady Osiedla.

Organ zezwalający (Prezydent Wrocławia), przy rozpatrywaniu złożonych przez przedsiębiorców wniosków o wydanie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, bierze pod uwagę opinie Rad Osiedli oraz Straży Miejskiej (obie wydawane na podstawie powołanego wyżej zarządzenia K/51/15).

Ponadto informuję, iż Prezydent Wrocławia podejmował działania zmierzające do zmiany aktów prawa miejscowego. Jednakże, rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Dolnośląskiego z dnia 29.07.2011r. stwierdzono nieważność większości zapisów tej uchwały. Zaskarżenie rozstrzygnięcia Wojewody do sądów administracyjnych nie przyniosło rezultatów, gdyż (poza drobnymi wyjątkami w treści uchwały) Wojewódzki Sąd Administracyjny i Naczelny Sąd Administracyjny oddaliły skargi składane przez Gminę.

Podejmowane były również inicjatywy wprowadzenia zmian do aktualnie obowiązujących przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Na tym posiedzeniu Komisji ustalono z Zastępcą Dyrektora Wydziału Zdrowia i Spraw Społecznych Urzędu Miejskiego - Panią Kornelią Kasprzyk, iż wnioski do zaopiniowania przez rady osiedli będą przesyłane przez Dział Zezwoleń drogą internetową (oraz tradycyjnie pocztą) i również tą drogą rady osiedla będą mogły przysyłać swoją opinię na adres e-mail zezwolenia@um.wroc.pl. Powyższe rozwiązanie powinno znacząco przyspieszyć obieg dokumentów.

2. Następnie Komisja zapoznała się z wiadomością e-mail Pana ... w sprawie rozpatrzenia konieczności podjęcia kroków zapewniających skutecznie bezpieczeństwo w ruchu drogowym na odcinku ul. Borowskiej. Przewodniczący Komisji odczytał odpowiedź Straży Miejskiej w tej sprawie Komisja przyjęła do wiadomości, bez dalszego biegu.

3. Komisja zapoznała się z wystąpieniem pokontrolnym Najwyższej Izby Kontroli na temat wyników kontroli przeprowadzonej w Straży Miejskiej Wrocławia.

VI. Wolnych wniosków nie zgłoszono

Na tym posiedzenie zakończono.

**Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk**

**Protokół sporządziła:
Barbara Grosel**